

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4374/2022
17.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ђирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1781/22 од 24.08.2022. године, у седници одржаној 17.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1781/22 од 24.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 20/22 од 03.03.2022. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име теренског додатка за период од фебруара 2015. године закључно са децембром 2017. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом 2. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу плати трошкове парничног поступка у износу од 79.050,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности одлуке о трошковима поступка па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1781/22 од 24.08.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву П1 20/22 од 03.03.2022. године тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име теренског додатка за период од фебруара 2015. године закључно са децембром 2017. године, исплати појединачне месечне износе у одређеним износима са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, све у року од осам дана од дана пријема пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 440.883,87 динара са

законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до коначне исплате, у року од осам дана по пријему пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, није учињена ни друга битна повреда одредаба парничног поступка, а посебне повреде поступка се у наводима ревизије тужене и не истичу.

Према утврђеном чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је у радном односу код тужене на радном месту полицијског службеника. Тужилац је у утуженом периоду био ангажован у копненој зони безбедности. Тужена тужиоцу није исплатила накнаду за рад и боравак на терену. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да је тужена тужиоцу исплатила износ на име дневнице за отежане услове рада, за период када је тужилац био ангажован у копненој зони безбедности али не и теренски додатак. Тужилац потражује 3% од просечне месечне зараде запосленог у Републици Србији по дану проведену на терену што укупно према налазу вештака чини износ од 377.169,66 динара.

Одлучујући о захтеву, првостепени суд је закључио да теренски додатак по својој суштини представља накнаду за отежане услове рада на терену и да је тужена своју обавезу према тужиоцу измирила тиме што је тужиоцу исплатила накнаду по основу отежаних услова рада па је тужбени захтев у том делу одбио као неоснован.

Апелациони суд није прихватио овакво становиште првостепеног суда налазећи да је неприхватљиво да је потраживање тужиоца по основу теренског додатка исто као и накнада на име отежаних услова рада. Полазећи од одредбе члана 147. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/2005, 63/2009-одлука УС, 902/2011 и 64/2015) који је био на снази до 05.02.2016. године, где је предвиђено да полицијски службеник има право на накнаду трошкова рада и боравка на терену који се ближе уређује актом министра уз сагласност Владе па је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца. При томе, налази да Посебан колективни уговор за полицијске службенике („Службени гласник РС“, бр. 22/15 и 70/15) не регулише питање накнаде за рад и боравак полицијских службеника на терену због чега се сходно одредби члана 47. Посебног колективног уговора за полицијске службенике примењују одредбе Закона о полицији и прописи којима се уређују радни односи у државним органима. Сходно томе, сва права и обавезе полицијских службеника када је за њих повољније примењују се одредбе Посебног колективног уговора за државне органе а у конкретном случају примењује се Уредба о

накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07, 84/14, 84/15). Према одредби члана 47. став 1. назначене уредбе прописано је да се државном службенику или намештенику исплаћује накнада трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак) која износи 3% просечне месечне зараде запосленог у Републици Србији према последњем коначно објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике на дан исплате. То право запосленог предвиђено је одредбом члана 39. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, бр. 25/15, 50/15). Стога је неправилан закључак првостепеног суда да су потраживања тужиоца по основу теренског додатка, исто што и накнада на име отежаних услова рада. Исплаћени износ накнаде трошкова за отежане услове рада тужену не ослобађа обавезе накнаде и теренског додатка. Ово стога што теренски додатак увек припада полицијским службеницима док раде и бораве на терену без обзира на теренске услове, односно природу рада.

По оцени Врховног суда, овакво правно становиште другостепеног суда је правилно. Наиме, одредбом члана 147а Закона о полицији („Службени гласник РС“, број 101/2005 са изменама и допунама) који је био на снази до 05.02.2016. године прописано је да запослени има право на додатак на плату за додатно оптерећење на раду. Одредбом члана 147б истог закона прописане су накнаде трошкова по којој поред других полицијском службенику припада накнада трошкова рада и боравка на терену, која се ближе уређује актом министра уз сагласност Владе. Даље, правилно закључује другостепени суд да је чланом 47. Посебног колективног уговора за полицијске службенике („Службени гласник РС“, бр. 22/15, 70/15) прописано да се на права и обавезе полицијских службеника када је за то за њих повољније примењују одредбе Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, број 25/15). Даље је чланом 39. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, број 25/15) са анексом Посебног колективног уговора („Службени гласник РС“, бр. 50/2015-22), прописано да запослени има право на накнаду трошкова рада и боравка на терену (теренски додатак који износи 3% просечне месечне зараде запосленог у привреди Републике Србије према последњем коначном објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, на дан исплате. Уредбом о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 98/2007) у члану 44. прописано је да се државном службенику и намештенику исплаћује накнада трошкова рада а и боравка на терену (теренски додатак) која износи 3% просечне месечне зараде запосленог у привреди РС према последњем коначно објављеном податку републичког органа за послове статистике на дан исплате.

Имајући у виду напред изнето, Врховни суд налази да је другостепени суд правилно усвојио тужбени захтев тужиоца и уз правилну примену материјалног права утврдио да тужилац има право на накнаду трошкова рада и боравка на терену код утврђеног да је тужилац био ангажован у копненој зони безбедности изван седишта команде. Тужена није доказала да је тужиоцу исплатила накнаду за боравак на терену. Теренски додатак представља додатак за време боравка полицијског службеника на терену и право на додатак на плату по основу теренског додатка спада у категорију права по основу рада зајемченог Уставом и законом па је другостепени суд правилно закључио да

се тужена као послодавац не може ослободити обавезе да плати накнаду за несумњиво обављен рад. Стога се наводи из ревизије тужене не могу прихватити да је теренски додатак укључен у исплату која је вршена због отежаних теренских услова рада, јер то спада у другу категорију основа за исплату.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић